Все більше нікому писать мені листи.
Залишилась, калино, тільки ти.
Вже ось і тітка, як остання гілка,
Геть одчахнулась з нашого причілка
І листя скинула на молоду траву.
Калино, ти живи! Ві сні і наяву
Приходжу я до тебе, прилітаю
З-за Єнісею, Вісли, з-за Дунаю,
І рідною матусею зову,
І падаю в пахучу мураву,
І до колін солоних припадаю,
І в щасті непоганьбленім ридаю,
Бо корінь мій дитинний — тільки ти.
Все більше нікому писать мені листи.
Листом відповідай. Листком багряноцвітим.
І пелюстковим шалом біловітим,
І кетягом вогненного литва,
Що клекотом незрадним ти жива.
На всі вітри мені відповідай —
На Єнісей, на Віслу, на Дунай
За бабу Танасину й за Килину
Відповідай, відповідай, калино,—
Вони, твоїм корінням розігріті,
Сидять на призьбі вже на тому світі,
Десь біля них там курять самосад
Мої дядьки, що не прийдуть назад,
Що їх взяли негоди і бої
У лютій, у жорстокій крутії.
Пиши за них. Відповідай суцвіттям,
Яке даєш весною їхнім дітям,
Щоб їхні внуки вже в коліні третім
Вітали їх суцвіттям на портреті.
Калино, напиши мені про все,
Як твої роси Рось мені несе
І як твоє коріння калинове

Наповнює моє пагілля нове —
Твою росу несе мені Дніпро,
У кров твою вмочаю я перо,
Пишу твоєю і своєю кров'ю,
Тож будь мені, калино, при здоров'ю,
Калинолистом ти відповідай
На Прип'ять, на Севан і на Алтай,
Куди мій кінь крилатий поспіша.
Ти — совісте моя, моя душа.
Пиши мені, калино, будь здорова,
Ніколи не продам тебе на дрова,
За цілий світ, за всесвіт не продам,
Тож клекоти назустріч всім вітрам,
Тож крила підіймай свої тугії
Безсмертним цвітом правди і надії!